

PERSPEKTÍVA

INFORMÁTOR PRE MISIU A VZDELÁVANIE

Kresťanské centrum BEREA

ročník 8, číslo 2

November 2010

Ukázať sa nestačí

*Bežím nie akoby
bez cieľa
a zápasím nie
ako ten, čo udiera
do prázdna ... aby
kým iným kážem,
sám som nezlyhal.
(1K 9,26-27)*

OBSAH:

Ukázať sa nestačí 1

Kritika - keď toho už
máte naozaj dost' 2

Astronaut Jim Dutton 3

Zápisky z brazílskeho
denníčka 6

Rekonštrukcia chaty
v Harmónii 7

10. misijná konferencia ... 8

Jeden mladý človek mi povedal, že keď ma videl prvý raz, bál sa ma. Videl ma v zhromaždení a počúval moju kázeň. Vyzeral som vraj prísne, neprístupne a tvrdo. Len zázrakom sa odhodlal prijať pozvanie a prísť k nám na návštevu. Keď sa už ocitol v našej domácnosti, zrazu bolo všetko iné. Tu uvidel kus môjho ja, ktoré nebolo vidno v zhromaždení. Pozoroval moje vzťahy s manželkou, s deťmi a hosťami a musel zmeniť svoj názor. Uprostred rozhovorov a spoločného obeda pochopil, že pre jeho obavy nie je žiadny dôvod.

Táto skúsenosť mnou zatriasla. Som naozaj taký? Naháňam strach nevinným ľuďom? Verím, že po tejto skúsenosti som sa predsa len polepšil. Už nechcem byť takto vnímaný.

Kladím si otázky: Ako nás a naše zhromaždenie vnímajú ľudia žijúci okolo nás? Nie sme pre nich brzdou? My bratia často kážeme Slovo s plným nasadením. Študujeme ho. Milujeme ho. A kážeme ho vo viere, že Božie slovo má moc meniť ľudské srdcia. Mnohí sme sa s Bibliou v ruke „ukázali“ až do úmoru, no nevideli sme žiadne ovocie. Už roky sa pri našich kázňach nikto neobrátil. Kázali sme, až sa pri nás ukázalo, že „ukázať sa s Bibliou v ruke“ jednoducho nestačí.

Pán Ježiš ako náš požehnaný vzor v rekapitulácii svojej služby na zemi vyznáva Otcovi: „Zjavil som tvoje meno ľuďom...“ (Ján 17,6) A následne vraví že im odovzdal slovo, ktoré dostal od Otca... (v. 8)

Existujú dve „ukázania sa“, bez ktorých nemôžeme očakávať, že Boh bude meniť životy okolo nás. Obidve sú nutné. Prvé „ukázanie sa“ je odvodené od slova „kázať“. Boh od nás očakáva, že do služby evanjelia vylejeme celé svoje srdce. On chce svojím slovom premieňať poslucháčov. To druhé „ukázanie sa“ je odhalenie praktickej reality môjho osobného života ako kresťana, aby som pomohol ľuďom uvidieť, aký je Boh a aký mám skutočný vzťah s ním.

Pán Ježiš veril v moc Božieho slova na spasenie každému, kto verí. Napriek tomu bol presvedčený, že je nutné prakticky ukázať

ľuďom „Otcove meno“, že nestačí o ňom len kázať a vyučovať. To bolo vedomou súčasťou jeho stratégie. Stačí sa pozrieť na jeho oddanú službu, praktický životný štýl, jeho charakter a na to, ako otváral svoje srdce, svoj život, svoje súkromie tým, ktorým slúžil.

Kresťanské povolanie teda nie je len o kázani slova s Bibliou v ruke. Je aj o „ukázani sa“ v zmysle vyjavenia kresťanského života. Ide o poodhalenie nášho súkromia, o pozvanie ľudí do „nášho sveta“, aby videli, kto si a ako Boh mení tvoj život. Každodenná skúsenosť ma presvedča, že vo vizuálne orientovanej

dobe, v ktorej sme predávkovaní informáciami a reklamou, nás ľudia nedokážu počúvať, ak najskôr nevidia a nechutnajú to, o čom im hovoríme.

Akú reálnu cenu majú všetky vzácne Božie pravdy, ktoré kážeme, ak ich nikto nepočúva? Satan pracuje nielen na tom, aby

semeno Božieho slova vyzobal zo srdca človeka (ak sa tam vôbec dostane naším kázanim či svedectvom), ale usilovne pracuje aj na tom, aby sme boli vnímaní ako chladní, netolerantní a strach vzbudzujúci ľudia. Ak nás ľudia vnímajú takto, nebudú chcieť ani počuť, čo im hovoríme.

Pokiaľ budeme vnímaní len ako kresťania veľkých slov, mŕime sa cieľa aj napriek tomu, že disponujeme najvzácnejšími pravdami vo vesmíre. Hollywood prezentuje fiktívne a faľšné veci ako skutočné a presvedčivé. My však prezentujeme reálne veci ako fiktívne a nepresvedčivé. Prečo? Lebo aj keby sme sa s Bibliou v ruke „ukázali na smrť“, nič sa nezmení okolo nás. Zlyhávame v tom druhom „ukázani sa“. Chýba nám „viera pôsobiacu skrze lásku“ (Ga 5,6). Nemáme čo ukázať, lebo sme uzavretí a žijeme si svoj život v neplodnej izolácii či pohodlnosti. No i tá je ukážkou a jasným posolstvom pre tých, čo nás vnímajú práve tak, ako by sme nechceli. A zatial sa my vzdelávame a kážeme si o Božej láske, ľudia hynúci okolo nás márne snívajú, že snád' niekedy spoznajú niekoho, kto im priniesie tú čistú a víťaznú lásku, radosť, pokoj a vyslobodenie, ktoré dáva len Pán Ježiš.

Jozef Abrman ☒

KRITIKA: Keď toho už máte naozaj dosť

„Vieš, prečo sú tvoje deti stále choré? Lebo im poriadne neoblečieš ponožky a tielka. Mala by si ich poriadnejšie obliekať.“

–povedala moja najbližšia tunajšia priateľka po tom, čo môjmu synovi museli vybrať mandle kvôli častým zápalom

„Tvoj zadok je obrovský, však sa naň pozri! Ale to nevedí, tvár máš peknú.“

–povedala moja vychudnutá suseda

„Tie tvoje deti, to je neveriteľné. Tu sa nedá oddýchnuť, mám chuť niekam utiecť. Nevieš ich nejako utíšiť?“

–úryvok z dlhšieho rozhovoru so susedkou z nižšieho poschodia (skôr jej monológu) pred všetkými susedmi.“

Život v kritickej kultúre

To sú len tri príklady kritiky za minulých pár týždňov. Povzbudivé, však? Tu v strednej Ázii, kde teraz žijeme, je porovnanie a kritizovanie bežne používaným nástrojom motivácie, zahanbenia i ubližovania. Dcéry sa to učia od matiek, nevesty od svokier. My ako cudzinci a kresťania často nevieme, ako na to reagovať. A ešte ťažšie je znášať to dlhodobo. Keď sa k tomu pridá kritika od manžela a spolupracovníkov, skutočná alebo domnelá, je to na nevydržanie.

Najťažší bol prvý rok. Žili sme prvých 8 mesiacov s jednou domácou rodinou a takmer všetko, čo som povedala alebo urobila, bolo hneď vecou verejnou. Neustála kritika za to, čo som pila, ako som stála, i ako som krájala cibuľu. (Určite aj latrínu som používala nesprávne, ale aspoň to nikto nezistil.) Z nášho tímu som sa najpoľahšie učila jazyk, takže kvôli mne museli robiť doučovanie. Priatelia nás stále porovnávali: „Hovoríš horšie ako všetci ostatní. Kde je problém?“ Bolo to frustrujúce a pokorujúce. Ukazuje to na pýchu v mojom srdci. Mala som chuť obliecť si tričko s nápisom: „Ale variť viem dobre.“

Ako roky plynuli, rastúce chápanie kultúry, hlbšie vzťahy s domácimi, a dúfam že aj duchovný rast utopili ostrie takej kritiky. Ale aj po siedmich rokoch sa stále s kritikou stretávam a zápasím o to, aby som na ňu reagovala zbožným spôsobom.

Časté pasce (reakcie na kritiku)

„Neochabujeme, ale aj keď nás vonkajší človek hynie, náš vnútorný sa obnovuje zo dňa na deň. Ved' toto naše terajšie ľahké súženie nám získa nesmierne bohatstvo večnej slávy, keďže nehľadíme na viditeľné, ale na neviditeľné; lebo viditeľné je dočasné, neviditeľné však večné.“ (2. Korintanom 4,16-18)

Verím, že naša odpoveď v podstate zodpovedá tomu, na čo sa upierajú naše oči. Keď hľadáme na Krista a na neviditeľné, večné skutočnosti, to „ľahké súženie“ z kritiky sa znáša oveľa ľahšie. Dokonca sa nám môže stať potešením.

Ale pretože sme hriešnici, omnoho ľahšie je obrátiť svoju pozornosť na seba. Pýcha sa môže prejavovať **nadutosťou**, čo vedie o obranným reakciám. Ale tá istá pýcha sa môže prejavovať aj **sebaľútosťou** a **komplexom menejcennosti**, čo vedie k sklamaniu a zúfalstvu. Ja som prepínala medzi oboma extrémami.

Keď hodnotíš svoju odpoveď na kritiku, zväž, či nepadáš do niektorej z týchto pascí:

1. Nadutosť

- Obranné postoje a hnev (naproti kritikom), sústavné obhajovanie sa buď v skutočných rozhovoroch, alebo vo „vnútornej reči“ vo svojej myslí.
- Zatrpknutosť a cynizmus (voči jednotlivcom alebo celej kultúre). Toto sa deje, keď nezabúdame a náš hnev rastie, až neraz prepukne voči našim spolupracovníkom alebo rodine. Na druhých nevidíme nič dobrého.
- Sami sa stávame kritickými. Veľmi ľahko si osvojíme hriechy druhej kultúry bez toho, že by sme si to všimli.

- Prehnaná citlivosť na kritiku. Začíname sa urážať na najmenšiu kritiku alebo sťažnosť. Aj nevinne slová druhých považujeme za kritiku a nie sme schopní prijať radu alebo biblické povzbudenie zbožným spôsobom.
- Stávame sa súťaživými. Porovnáваме sa s druhými (nahlas alebo vo svojom vnútri) a snažíme sa zdvihnúť si sebavedomie tým, že sme v niečom lepší od iných.

2. Komplex menejcennosti

- Strata dôvery a sebakritika. Uveríme tomu, čo iní vravia o nás a myslíme si, že už nič nedokážeme urobiť poriadne. (Nehodím sa sem. Som zlá matka.)
- Sklamanie a zúfalstvo. Klesáme stále nižšie až uveríme Satanovým ľžiam. (Nemôžem to tu zvládnuť. Nikdy zo mňa nebude dobrá matka. Som nanič spolupracovník.) Úplne sa zameriavame na naše slabosti namiesto Jeho moci.
- Utiahnutie sa z kultúry a vzťahov. To sa môže stať dočasne alebo dlhodobo a siahať to môže rôzne hlboko - až po vzdanie sa a opustenie misijného poľa.

- Porovnávanie sa s druhými a vnímanie vlastných nedostatkov.
- Prehnaná citlivosť na kritiku (pozri vyššie).

Ak vás to zaujíma, nedávno som zapísala s obrannými postojmi a hnevom. V prípade dolnej susedky sa neraz prichytím pri predstave, ako sa s ňou hádam (lámanou turečtinou) a ukazujem jej, ako sa mylí. Aké plytvanie časom a mentálnou energiou! Aká pýcha! Čas by som využila omnoho lepšie, keby som sa za ňu modlila.

Krôčik späť (prehodnotenie našej reakcie)

Ak sa vidíš pri čítaní predchádzajúcich riadkov, neprepadaj zúfalstvu! Tieto zápasy sa nás týkajú všetkých. Odporúčam ti: odstúp krôčik späť.

1. Urob pokánie z každého hriechu, čo ti Boh ukázal.
2. Modli sa, aby Boh obnovil tvoj pohľad na Ježiša a na to neviditeľné a večné, nie na ľahké bremeno súženia.
3. Pros Krista o denné obnovenie, čo prichádza cez modlitbu a uvažovanie nad Jeho slovom. Odpúšťať je ľahšie, keď sami prosíme o odpustenie, a Satanovým ľžiam sa ľahšie odoláva, keď rozjímame o pravde.
4. Hľadaj Božie vedenie pri náprave rozbitých vzťahov. Možno potrebujeme prijať odpustenie od druhých. Možno potrebujeme pokojný, oddychový čas s rodinou, aby sa naše vzťahy znova rozvili.

Ako nájsť radosť i v kritike

Za minulé roky som objavila niekoľko-raký úžitok z toho, keď čelíme kritike.

1. Osobný duchovný rast a posvätenie (vrátane príležitosti ukotviť našu hodnotu na Kristu a nie na chvále alebo kritike iných).
2. Večná odmena a bohatstvo slávy.
3. Učenie sa pravej láske a odpúšťaniu v Kristovom tele. Na misijnom poli je to oveľa intenzívnejšie než v domácej kultúre.
4. Získania konkrétnych postrehov a poznatkov o inej kultúre: aké charakterové vlastnosti oceňuje, čím pohŕda, ako sa mladí učia od starších, čo je v tej kultúre tabu, čoho sa ľudia boja, aký čaj im chutí, a mnoho ďalšieho.
5. Učenie sa rozlišovať medzi kultúrnymi hriechmi a kultúrnymi rozdielnosťami. Tu je niekoľko príkladov:
 - Zhadzovať iného aby som seba samú vyvyšila, je vždy hriech.
 - Klebetenie - hriech
 - Otvorene hovoriť o telesných rozmeroch a váhe druhého - kultúrna odlišnosť. Moja domáca kultúra to považuje za veľmi neslušné; v strednej Ázii je to normálne.
 - Kritizovanie môjho varenia alebo starostlivosti o deti - možno spôsob, ako mi suseda prejavuje lásku a ponúka pomoc.

6. Rast súcitu s ľuďmi v tejto kultúre. V kultúre strednej Ázie je kritizovanie a porovnávanie sa naučený spôsob chovania a obranný mechanizmus. Ako ľudia zvonku si môžeme do istej miery zachovať odstup, ale tunajší ľudia sa do toho narodili a celý život nič iné nepoznajú.

7. Rozpoznanie konkrétnych oblastí, kde sa evanjelium dotýka žien v tejto kultúre (napríklad príbeh ženy prichytenej pri hriechu, alebo Ježišovo vyzdvihnutie Márie oproti Marte).

8. Akceptovanie nepríjemnej pravdy. (Pritom platí, že pravdivosť každej kon-

krétnej kritiky treba preskúmať vo svetle Božieho slova.) Napríklad:

- Moje cestoviny sú naozaj akési rozmočené. Vôbec by neškodilo vypočúť si susedkinu radu, ako ich variť lepšie. Ale i tak sa môžem pokojne podeliť so susedmi o moje nedokonalé kulinárske výtvyry. Aj keď to nikdy nebude perfektné a oni mi to zakaždým pripomenú.
- Moje zadné telesné partie sa skutočne akosi rozšírili, ako následok nezdravého jedenia a nedostatočného pohybu. Musím sa vyvarovať posadnutosti svojím vzhľadom, ale asi by som sa mala

zamyslieť, ako spravujem svoje telo, ktoré mi Boh zveril.

9. Príležitosť prejaviť vo svojej odpovedi Kristovu lásku a odpustenie a nie hnev, obranné reakcie a kritiku na revanš.

10. Podiel (i keď nepatrný) na Kristovom utrpení.

Takže, keď ťa nabadúce niekto napomenie za gramatiku, výchovu detí, alebo varenie vajíčok, neprepadaj zúfalstvu! Nie si v tomto boji sama. A Boh je viac než schopný postarať sa o teba a meniť ťa na svoj obraz a použiť pre svoje ciele.

peterswife.org ☑

rozhovor:

Astronaut Jim Dutton

Je americký astronaut, kresťan a propagátor Slovenska i mesta Trenčín. Už ako malý chlapec chcel lietať do vesmíru. V apríli pilotoval raketoplán Discovery na ISS a v júli navštívil našu krajinu. Plukovník JAMES P. DUTTON (41).

Keď ste mali 13 rokov, napísali ste list do NASA, kde ste im kládli otázky ako sa niekto môže stať astronautom. Prečo vás očaril práve vesmír?

Malo to niekoľko dôvodov. V prvom rade, vždy ma zaujímalo lietanie. A raketoplán je asi tá najdokonalejšia vec, na akej sa dá lietať. Čo sa týka tej výskumnickej stránky, veľmi ma inšpirovalo sledovanie dokumentov o programe Apollo. V čase prvého pristátia človeka na Mesiaci som mal osem mesiacov, čiže nato si nemôžem priamo pamätať, ale počas detstva som videl mnohokrát zábery z tejto misie. Okrem toho, zreteľne si spomínam na jeden večer v záhrade za naším domom. Krásna jasná noc a nad nami tolko hviezd. Ohúrilo ma, keď som si uvedomil, ako ďaleko od nás sú a aký veľký je vesmír. Takže vždy som si myslel, že by bolo úžasné stať sa vesmírnym bádatelom.

Tento rozhovor možno bude čítať tiež nejaký trinásťročný chlapec, ktorý by sa chcel stať astronautom. Čo by ste mu poradili?

Vo všeobecnosti hľadáme astronautov, ktorí majú záujem v matematike, inej vede alebo v inžinierstve. Čiže povzbudil by som ho, aby si našiel oblasť, ktorú skutočne má rád alebo aspoň radšej, než iné oblasti a potom aby išiel za tým. V najbližšej budúcnosti asi nebude veľa voľných pozícií pre astronautov. Ak si teda zaumienite kráčať touto cestou, musíte si uvedomiť, že si vyžaduje aj veľkú dávku šťastia. Ja som mal tiež obrovské šťastie.

Je veľký rozdiel medzi pilotovaním lietadla a pilotovaním raketoplánu?

V raketopláne je veľa vecí automatizo-

vaných, kým lietadlo kontrolujete od chvíle, kedy spustíte motory až po jeho zaparkovanie na letisku po pristátí. Piloti raketoplánov veľa trénujú pre prípad problémových situácií, no ak vzlietnutie prebieha dobre, v podstate až po dosiahnutie obežnej dráhy sa netreba ničoho dotýkať. Pristávanie sa však deje ručne. Dost' pripomína pristávanie lietadla, no líši sa pristávacím profilom, keďže raketoplán klesá sedemkrát hlbšie, než lietadlo. Pristávanie trénujeme roky. Veliteľ misie musí absolvovať viac ako tisíc cvičných pristátí v simulátore, kým vôbec môže prvý krát letieť na raketopláne. Samozrejme, vo vesmíre, keď sa napríklad pripájate k vesmírnej stanici, je pilotovanie veľmi odlišné, než na lietadlách.

Vo vašej prezentácii sme videli veľa čarovných obrázkov Zeme z vesmíru, polárnej žiary, východov i západov Slnka a podobne. Máte pri všetkých povinnostiach tam hore vôbec čas vychutnať si krásy vesmíru?

Počas 10 dní na ISS sme mali dve poldňové voľná, vždy po štyri hodiny. Môžete ísť počas nich k oknu alebo robiť nič iné, no v princípe je to ako život tu na Zemi. Ja sa snažím aj počas bežných dní tu na Zemi zastaviť a všimnúť si tieto veci, pretože aj v nich vidím Božiu ruku a chválím Boha za Jeho stvorenie. Podobne to fungovalo aj na ISS. Boli sme veľmi zaneprázdnení, no medzi jednotlivými úlohami máme trochu času. Môžete buď premýšľať o nasledujúcom úkole alebo si vezmete pár minút prestávku a idete k oknu.

A čo strach a nebezpečenstvo? Lámete si občas hlavu nad rizikami

misie, prípadne nad tým, čo všetko by sa mohlo pokaziť?

Nie je to tak, žeby som si priamo robil vo vesmíre starosti. Ale musím povedať, že som si uvedomoval istú zraniteľnosť. Je to podmienené tým, že ste obklopený veľmi nepriateľským prostredím, ktoré neodpúšťa žiadnu chybu. Takže určité uvedomenie si rizík bolo, pretože keď sme pristáli na Zemi a kolesá sa zastavili, rozhodne som pocítil úľavu.

Slovensku a najmä Trenčínu ste urobili veľkú reklamu. Od čoho sa odvíja váš vzťah k našej krajine a k mestu Trenčín?

Cirkevné spoločenstvo, ku ktorému patríam má družbu s Kresťanským zborom v Trenčíne. Tunajší pastor Jozef Abrman a jeho žena Anna sú našimi dobrými priateľmi. Naš zbor vysiela každoročne tímy mladých ľudí do Trenčína, aby tu učili angličtinu. Na našej spolupráci sa podieľa aj Kultúrne centrum Aktivity. Takže bolo vzrušujúce zobrať hore pár vecí zo Slovenska.

Svojou kresťanskou vierou sa netajíte. No voči kresťanstvu u nás zaznievajú mnohé výčitky, mnohé ešte z čias komunizmu. Viera je vraj len pre poverčivých ľudí a staré babky. Rozhodne je však nekompatibilná s vedeckým svetonázorom. Čo by ste odkázali ľuďom, ktorí kresťanstvo považujú za silu tmárstva či ignoranstva?

Povedal by som, že je to hlboká lož, ktorá sa podsúva nielen ľuďom v tejto časti sveta. Dôkazy pre existenciu Boha sú všade okolo nás. Biblia v prvej kapitole Listu Rimanom hovorí, že všetko stvorenie dosvedčuje Božiu moc, večnú podstatu a Jeho

prítomnosť medzi nami. Tie zázraky prírody sú všade okolo nás. Vezmite si dokonalosť ľudského oka, náš cievy alebo imunitný systém. Učili nás, že toto všetko vzniklo evolúciou. V prírode však nevidím veci, ktoré sa postupom času stávajú viac organizované alebo dokonalejšie. Skôr vidím veľa príkladov postupného rozkladu. Myslím si, že mnohé z toho, čo nám vedec-ká komunita podsúvala ako holé fakty, v skutočnosti faktami nie je. Je množstvo vynikajúcich vedcov, ktorí poukazujú na nezrovnalosti v evolučnej teórii. Iní vedci idú tak ďaleko, že ju označujú za fakt. To je podľa mňa medvedia služba vede, pretože veda je hľadáním pravdy. A označiť teóriu za fakt je veľmi veľkým krokom. Verím, že sa aj cez vedu môžete prepracovať k viere v Boha. Mnohí vedci v Neho uverili, pretože ich bádanie priviedlo do končín vedy, kde už nemohli uveriť, že to vzniklo len tak, ale že za tým musí byť nejaký Stvoriteľ.

Vo vašom svedectve píšete o svojom vzťahu ku Kristovi. Čo pre vás osobne znamená viera?

Je pre mňa všetkým. Pretože verím, že Boh ma stvoril a urobil to za určitým účelom, tak ako u každého človeka. Ako

Priznám sa, že neviem. Určite existujú ľudia, ktorým vadí verejné vyznanie kresťana, nech by zastával akúkoľvek funkciu. Ja sa však snažím čítať si pravidlá, ktoré nám NASA dala. Napríklad na tento rozhovor neprichádzam v oficiálnej funkcii astronauta, ale ako jednotlivca, ktorý je náhodou aj astronautom a hovorí o tom. Nemyslím si, že NASA má právo zakázať mi poskytovanie rozhovorov zo súkromného hľadiska. Ale samozrejme, musím byť citlivý k týmto veciam, keď nosím uniformu. Vtedy reprezentujem NASA a veci, za ktorými táto organizácia stojí.

Jeden sovietsky kozmonaut po návrate z vesmíru povedal, že videl nebesá z opačnej strany, no žiadneho Boha tam nestretol. Čo si o tom myslíte?

Vôbec ma to neprekvapuje. Dôkazy o existencii Boha sú vo vesmíre rovnako zjavné ako tu na Zemi. Pokiaľ nevidíte Stvoriteľa za úžasnými vecami tu na Zemi, nevidíte Ho ani vo vesmíre.

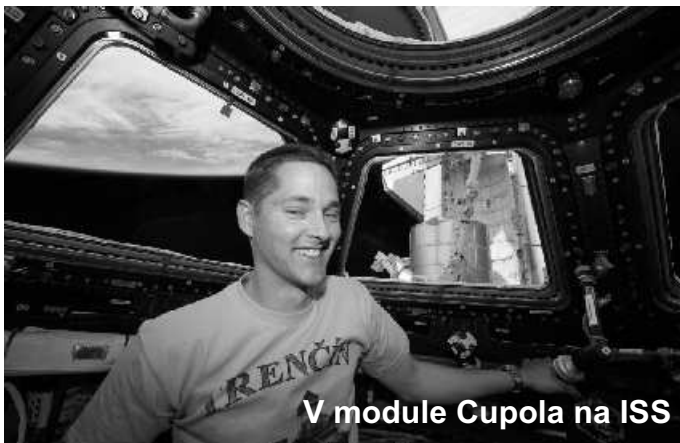
Máte hodnotu plukovníka leteckv Spojených štátov a v 90. rokoch ste patrolovali v bojovej stíhačke nad Irakom. Je rozpor medzi kresťanskou vierou a službou v ozbrojených silách?

Rozhodol som sa však dôverovať Bohu, že ak ma umiestni do takej situácie, dá mi súčasne aj múdrosť, ako sa zachovať.

Vráťme sa na chvíľu ešte k vesmír-nemu výskumu. Raketoplán postupne dosluhuje, všade sa uskutočňujú rozpočtové škrtky. Aká je vlastne perspektíva projektov NASA v blízkej budúcnosti?

Práve sme zažili veľké presmerovanie rozpočtu, ktoré inicioval prezident Obama. Počas posledných šiestich rokov bolo naším hlavným zámerom poslať raketoplán do dôchodku v roku 2010 po dokončení ISS, vrátiť sa na Mesiac a eventuálne poslať ľudí na Mars. Dnes je hlavným cieľom vrátiť sa na Mesiac a predĺžiť životnosť ISS z pôvodne plánovaného roku 2017 na 2020. Celkový dôraz sa preniesol z veľkých projektov ako je cesta na Mars k podpore vývoja súkromných dopravných prostriedkov, ktoré by umožňovali komerčným firmám vyslať ľudí na ISS. Väčší dôraz sa má tiež klásť na všeobecný výskum technológií, ktoré by uľahčili ďalšie cestovanie vesmírom. Týka sa to najmä nových foriem pohonu, ktorý by nás na Mars dostal rýchlejšie.

Je už koncept raketoplánu beznádejne zastaraný?

V module Cupola na ISS

Dar z vesmíru pre Bereu

astronaut som si uvedomil, že tu na Zemi máme tendenciu s niektorými ľuďmi zaobchádzať lepšie, než si zaslúžia. Vidím to aj na sebe. Ľudia sa ku mne správajú lepšie len preto, že som letel do vesmíru. A k niektorým ľuďom správame horšie, než by si zaslúžili, lebo v očiach spoločnosti sú hendikepovaní. No aj oni sú jedinečnými Božími stvoreniami. Takže myslím si, že životu dáva konečnú hodnotu pochopenie, že Boh nás stvoril a miluje nás. No urobil z nás tiež slobodné bytosti. Nevnučuje nám svoju vôľu. Poslal sem svojho syna, Ježiša Krista, aby zaplatil za naše hriechy, ale každý človek má slobodnú vôľu akceptovať dar milosti alebo nie.

Len vo vašom lete na ISS boli ďalší traja kresťania. Je v NASA veľa veriacich kresťanov?

Íde o to, čo rozumiete pod slovom „veľa“. Ale je ich tam celkom dost. Presné percento nepoznám, no nachádzajú sa vo všetkých oddeleniach NASA.

Nevadí vašim nadriadeným, že okrem NASA, či Spojených štátov amerických reprezentujete aj tento kresťanský rozmer a otvorene rozprávate o svojej viere?

Dvojhodinová diskusia by bola dobrým úvodom k tejto téme (smiech). Ale poviem to takto. Profesia vojaka je potrebná, lebo vo svete existuje zlo a vlády majú za úlohu chrániť svojich občanov pred ním. Je to podobné ako s políciou, ktorá môže použiť aj smrtiacu silu pre ochranu verejného dobra. Armáda je niečo podobné, len na celonárodnej úrovni. Samozrejme, aj vojsko samotné môže byť zneužitá na zlo.

Verím, že keď sa ako kresťanský vojak ocitnete v armáde, ktorá pácha zlo, máte povinnosť povedať, že sa na týchto veciach nezúčastníte. A to aj napriek tomu, že niektoré armády by to mohli považovať za vlastizradu a popraviť vás zato. Keby som žil v takej krajine, asi by som si nevybral dráhu vojaka. A to si nemyslím, že čokoľvek, čo urobila moja krajina s armádou počas dejín, bolo vždy dokonalé. No každý vojak je zasadený do špecifickej situácie a musí sústavne vyhodnocovať morálnosť akcii, na ktorých sa má zúčastniť. Slúžia ochrane? Sú namierené proti zlovoľným ľuďom, ktorí chcú ublížiť druhým? Alebo sú tie akcie namierené proti nevinným civilistom? Viem si sám predstaviť situácie, kde by som mal ako kresťan veľký problém.

Raketoplán nás tridsať rokov udržal na nízkej obežnej dráhe a obrovskou mierou prispel k nášmu pochopeniu života a práce vo vesmíre. V súčasnosti sa v kongrese diskutuje o tom, ako sa dostať za hranicu nízkej obežnej dráhy vyvinutím vysokotonážneho lietajúceho prostriedku. Presne v tomto vidím úlohu vlády, ktorá dokáže dať dohromady potrebné financie. Komerčné lety do vesmíru začnú tak či tak, keď bude dostupná zodpovedajúca technológia.

V sci-fi filmoch zo 60. a 70. rokov bežne vidíme príbehy, ktoré sa odohrávajú v našej dobe, no rátajú už s gigantickými vesmírnymi stanicami či kolóniami na Mesiaci a Marse. Podobné predpovede sa nájdu aj v serióznej literatúre. Prečo sa tieto očakávania nenaplnili?

Lebo je to omnoho ťažšie, než sa vtedy zdalo. Ľudia tiež stáročia snivali o lietaní a až na začiatku minulého storočia sa to podarilo. No netrvalo ani sto rokov a pohli sme sa od balónov a malých krehkých lietadiel až k raketoplánom a ceste na Mesiac. Myslím, že čosi podobné ako v leteckve sa udeje aj v kozmonautike. Budeme pokračovať v snívaní veľkých snov,

lebo taká je proste ľudská predstavivosť. Av jednej chvíli sa potom udeje prielom.

V čom bude spočívať?

V prvom rade v oblasti pohonu. Potrebujeme cestovať vesmírom oveľa rýchlejšie, než dnes. Ďalšia vec sa týka uľahčenia podmienok pre ľudský život, najmä pokiaľ ide o gravitáciu. Pre ľudské telo je veľmi náročné žiť dlhšiu dobu v prostredí s nulovou gravitáciou. Ak sa tieto veci vyriešia, myslím, že zažijeme exponenciálny nárast ľudskej aktivity vo vesmíre. Či už pôjde o žitie na iných planétach a vesmírnych staniciach, cestovanie alebo využívanie zdrojov iných svetov, zakladanie kolónií a pod. Keď k tomu dôjde, pôjde o prelom a môže nastať skutočne rýchlo.

Teraz na trochu inú tému. Vraj vaše deti nechodia do školy, ale vzdelávate ich doma. V niektorých európskych krajinách sú ľudia zaujatí voči homeschoolingu. Vraj rodičia nie sú dost' kompetentní, aby vzdelávali vlastné deti. Ďalší sa obávajú, že rodičia by mohli svoje deti krmiť rôznymi pochabými myšlienkami.

Áno, praktizujeme domáce vzdelávanie. Rád by som povedal na začiatok, že tým pochybnostiam rozumiem. Ja aj moja

rýchlejšie. Moja žena má v súčasnosti dočinenia s tromi chlapcami, nie s dvadsať alebo tridsaťčlennou triedou. Okrem toho, veľmi dobre pozná ich povahy, vie ich odhadnúť a ušit' im vyučovaciu hodinu priamo na mieru.

Môže jeden rodič ovládať všetky predmety v objeme základnej a strednej školy?

Domáce vzdelávanie je v skutočnosti veľmi kooperatívnym dobrodružstvom. Nerobíte to sami. Od začiatku sme členmi združení rodín, ktoré vzdelávajú svoje deti doma. Vďaka tomu môžu, pokiaľ ide o určité náročné predmety, rodičia s rôznou odbornou špecializáciou vyučovať deti z viacerých rodín naraz. Keď sú deti staršie a učebná látka náročnejšia, existuje pre nich široká ponuka rôznych on-line kurzov, špecializované prednášky i učebnice. Deti rozhodne nie sú pod zámkom a je tam veľa interakcie nielen s rovesníkmi, ale aj s inými dospelými.

Budú vaši synovia pokračovať vo vašich šľapajach?

Ich otec je síce astronaut, ale v prvom rade je ich otec. Keď sa vrátim z misie, nevyptujú sa ma na misiu, ale chcú mi

alebo ma niekde trafi blesk. Pokiaľ prideme k bodu, kedy dôverujeme Bohu, potom pochopíme, že nie okolnosti diktujú, čo s nami bude, ale Božia vôľa. Vieme, že utrpenie je súčasťou tohto života. Biblia to nepopiera. Nehovorí, že uver v Ježiša a potom sa tvoj život premení na posteľ, posiatu ružovými lupeňmi. Práve naopak. Hovorí, že On prijal utrpenie za nás, pričom my máme taktiež zdvihnúť svoj kríž a nasledovať Ho. Často kráť v živote je to tak, že keď trpíme určitým spôsobom, získavame zároveň silu utešiť ľudí, ktorí prežívajú podobné trápenie.

Máte stále nádej, že sa ešte raz vrátite do vesmíru?

Rád by som, bola by to skutočne zábava. No cítim sa zároveň veľmi pozhnaný už tým, že som túto šancu mal. Snažíme sa modliť za Božie vedenie a dôverujeme Mu, že nájde spôsob ako môžem byť užitočný tým alebo oným spôsobom aj naďalej. Šanca letieť raketoplánom už v podstate pomínula. Posledná posádka bola určená. Ďalšie príležitosti na let do vesmíru by boli možné len s veľmi veľkým odlúčením od

Americký plukovník, letec, astronaut a pilot raketoplánu Discovery **James P. Dutton** navštívil Slovensko v júli 2010 na oficiálne pozvanie Kresťanského centra Berea. Tri mesiace predtým strávil vo vesmíre a na Medzinárodnej vesmírnej stanici počas letu STS-131 15 dní, počas ktorých preletel vyše 10 miliónov km a našu Zem obletel 238 krát. Je nositeľom vyznamenania najlepšieho skúšobného pilota amerického letectva za rok 2000.

Návštevu plukovníka Jamesa Duttona na Slovensku organizoval Kresťanský zbor Trenčín, Kresťanské centrum Berea, Kultúrne centrum Aktivity, mesto Trenčín, Trenčiansky samosprávny kraj, Ministerstvo obrany SR a vesmírna agentúra NASA. Svojimi prezentáciami a skúsenosťami sa prihovril širokej verejnosti ako i v Kresťanskom zbere v Trenčíne. Viac o jeho návšteve nájdete na stránke <http://www.berea.sk/dutton.htm>.

žena sme boli vychovávaní v systéme verejného školstva. S myšlienkou domácej školy sme sa prvýkrát stretli krátko po svadbe. Stretli sme rodinu, kde bolo vtedy päť detí, všetky vzdelávané doma. Boli sme ohromení zrelosťou tých detí, ich úctivosťou a schopnosťou komunikovať s dospelými. Stále sa nám to zdalo zvláštne, no dôkazy ich životov hovorili, že niečo na domácom vzdelávaní bude.

Zvládnú však rodičia takú zodpovednú úlohu?

Myslím, že väčšina rodičov je viac ako kompetentná. Skôr mnohí z nich nedôverujú vlastným schopnostiam. My sme s manželkou o sebe tiež pochybovali. Avšak existuje mnoho zdrojov poznatkov, zvlášť teraz, keď je internet taký rozšírený.

Stíhate to ako rodičia popri aktivitách, ktoré si vyžaduje práca vás a vašej manželky, resp. vaše povinnosti spojené s domácnosťou? A nezostávajú deti izolované od svojich rovesníkov?

My sme sa tiež čudovali, či to rodičia stihnú a či celé dni zamykajú deti doma. Ale krásna domáceho vzdelávania spočíva v tom, že informáciami preplnený deň v škole môžete v skutočnosti ukončiť oveľa

ukázať veci, ktoré postavili alebo nakreslili alebo sa chcú hrať v záhrade. Čiže som pre nich v prvom rade ocko, aj keď vedía, aké zvláštne zamestnanie mám. Opakovane som im povedal, že mi je jedno, aké povolanie budú napokon vykonávať. Dôležité je, aby počas dospievania spoznali, aké dary im dal Boh a aby zistili, ako ich môžu najlepšie využiť v živote pre službu ostatným.

Čo vaša žena Erin? Pilotovali ste bojovú stíhačku, potom ste robili testovacieho pilota, neskôr astronauta. Všetko veľmi nebezpečné zamestnania. Nebojí sa o vás?

Erin je fenomenálna žena. Obaja sme spolu rástli vo viere, pretože sme sa kresťanmi stali v približne rovnakom čase. Ona by asi povedala, že úzkosť z času na čas príde, no zároveň dôveruje Bohu. Nepokúša sa vedieť o detailoch mojej práce priveľa. Možno by potom úzkosť prežívala častejšie. Ale vie, že s Bohom nezáleží na tom, aká riskantná je moja misia. Ak je misia skutočne nebezpečná a Boh bude chcieť, aby som prežil, tak prežijem. A keď bude chcieť, aby som zomrel, zrazí ma auto na ulici

domova v podobe dva a pol ročného dodatočného výcviku, čo by pre rodinu bolo veľmi ťažké.

Máte nejaké posledné slová alebo posolstvo, ktoré by ste chceli odkázať čitateľom Aktualít?

Asi jedno z najväčších poučení, ktoré som si zo svojej práce vzal je, že ľudia po celom svete sú v prvom rade ľuďmi. Pred pár týždňami sme cestovali do Japonska, lebo sme mali japonskú členku posádky, teraz som tu na Slovensku, na Medzinárodnej vesmírnej stanici sme boli spolu s ruskými kozmonautmi - a keď spoznáte ľudí v ich srdciach, túžbach a nádejach, tak zistíte, že nás viac spája, než rozdeľuje. Chcel by som povzbudiť všetkých, aby sa zaujímali o svet za ich hranicami. Aby sa zaujímali najmä o ľudí, ktorí sú menej privilegovaní ako my a ktorí trpia. Aj keď často nemáme možnosť, aby sme vycestovali za nimi, mali by sme sa snažiť pochopiť ich trápenie, venovať im čas, snažiť sa aspoň obmedzene im pomôcť a snažiť sa tiež pochopiť, že sú to ľudia ako my.

**Rozhovorje redakčne krátený
Zhovárал sa Lukáš Krivošík
pre portál aktuality.sk**

Zápisky z brazílskeho denníčka

Už druhý rok za sebou sa do služby YWAM (mládež s misiou) zapojili dievčatá zo slovenských Kresťanských zborov. Danka Javorníková strávila v meste Recife päť týždňov od 21.7. do 26. 8. 2010.

► Hneď v prvý deň ráno sme zistili, že nemáme vodu. Nemohli sme si umývať ruky ani zuby, nespľachoval záchod ... Ešte nikdy som niekam nešla s neumytými zubami. Všetko musí byť raz prvýkrát.

► Sú tu prekrásne deti, zamilovala som si ich. Smejú sa mi, keď sa snažím hovoriť po portugalsky. Ale sú veľmi zlaté, sú to moji najlepší učitelia. Veľmi rada som s deťmi a aj ony ma majú rady.

► Dnes sme mali voľno. Niektorí sme išli do centra Recife do obchodného domu a na pláž. No kým sme sa do centra dostali, videla som dosť. Až sa mi chcelo plakať. Nikdy by ste neverili, v čom všetkom môžu ľudia bývať... V centre bolo pekne. Tam nie je chudoba, a to vidieť. Keď sme prišli na pláž, nemohla som uveriť vlastným očiам. Po prvýkrát som videla ozajstnú pieskovú pláž s oceánom. A keď mi vlna prvýkrát podmyla nohy, bol to jeden z najkrajších pocitov.

► Pomáham, kde treba. Väčšinou s dievčatami maľujem na obrovské

som sa, že sa stále usmievam - to preto, že aj oni sa stále usmievajú na mňa :)

► Je tu veľa misionárov, s ktorými sa môžem rozprávať, a veľa mi to dáva. Rozprávajú, ako sa sem dostali, ako ich Pán zavolať do tejto služby a ako milujú svoju službu. Je krásne počúvať to.

► Hneď za našou izbou máme džungľu. Sú tam pavúky, obrovské mravce, opičky. Keď som si dnes ráno čítala na slniečku Bibliu, asi meter a pol odo mňa prišlo päť jašteričiek vyhrievat' sa. Boli nádherné.

► Pán Boh mi so všetkým pomáha, musím mu len veriť, že mi dá silu všetko zvládnuť a byť tu na pomoc a povzbudenie druhým (lebo oni sú tým istým pre mňa). Ved' on chcel, aby som tu bola, tak mu musím veriť, že to je to najlepšie...

► Včera večer som mala asi najsilnejší zážitok. Prišli sme do jednej časti Recife a zastavili sme autom pri jednej z ulíc. Išli sme totiž za deťmi, tínedžermi, ktorí bývajú na ulici. Nemohla som uveriť vlastným očiам. Tá ulica bola hrozne špinavá, všetko tam smrdelo. Deti spia na ulici na kartónoch. Jedia, čo ukradnú alebo nájdú v košoch. Všetky si v zuboch držia fľašku s lepidlom a vdychujú to. Preto sú niektoré z nich dosť mimo. Berú túto drogu, pretože je najlacnejšia, a potom necítia tak veľmi hlad a zimu. Priniesli sme gitaru, spievali sme pesničky, naši vedúci im hovorili o Pánovi Ježišovi. Chlapcom sme priniesli domino, takí boli zlatí, keď sa hrali. Niektorí si vymaľovávali obrázky. Dievčatám sme lakovali nechty a ja som im tam kreslila

► Už som pracovala aj v Hope House, Dome nádeje. Chlapci, čo tam sú teraz, boli presne také deti, aké som videla včera na ulici. Tu je o nich veľmi dobre postarané po každej stránke. Misionári sa im venujú, privádzajú ich k Pánu Bohu, pomáhajú im naučiť sa žiť iným spôsobom, ako poznali, a veľmi ich majú radi! Keď som tam bola, chlapci boli zlatí. Všetko mi poukazovali, všade ma so sebou brali a vysvetľovali, ako to tam chodí. Myslím, že sme sa do dobre spriatelili. Zajtra tam idem skoro na celý deň, tak sa veľmi teším. Vďaka Pánu Bohu, že dal milosť týmto chlapcom dostať sa z ulice. Tak veľmi si prajem, aby aj druhí mohli dostať túto šancu a uveriť v Pána Ježiša. Že ich veľmi, veľmi miluje. To je tá najťažšia vec pre nich... pretože v minulosti nepoznali, čo je to láska.

► Včera bola moja posledná nedeľa. Strávila som ju v zbere, kde som sa cítila úplne ako doma, bolo to úžasné! Ráno som bola aj na zhromaždení pre bezdo-

Štvrť Camaragibe

plachty typické brazílske obrázky. Tieto sa pripravujú na veľkú slávnosť 50. výročia misie YWAM, ktorá bude 19. augusta.

► Navštívila som tu v misionárskej stanici niekoľko domov a uvedomila som si, že naša izba nie je zďaleka taká zlá, ako sa mi spočiatku zdala. Som Pánu Bohu tak vdáčná za to, čo máme my.

► Ľudia sú tu veľmi milí, priateľskí. Vôbec sa tu necítim ako v cudzine - to preto, že sú to všetko naši bratia a sestry. Všeobecne ľudia sú tu viac otvorení a šťastní, aspoň to tak dávajú najavo. Pristihla

Slum Santa Monica

kvetinky a srdiečka... Boli úžasné, veľmi sa z toho tešili. Veľmi sa mi chcelo plakať. Veľmi. Nakoniec sme sa s nimi pomodlili a museli sme rýchlo odísť, pretože na ulici kvôli nám nastal nepokoj. Vďaka Pánu Bohu, že on má moc zachrániť každého. A vďaka, že Pán Boh má pracovníkov, ktorí mu túžia takto slúžiť! Aj tu na misionárskej stanici sú ľudia, ktorí predtým žili na ulici a teraz slúžia Pánu Bohu. Vďaka mu za to! Prosím modlite sa za tieto deti a mladých. Oni veľmi potrebujú Božiu pomoc.

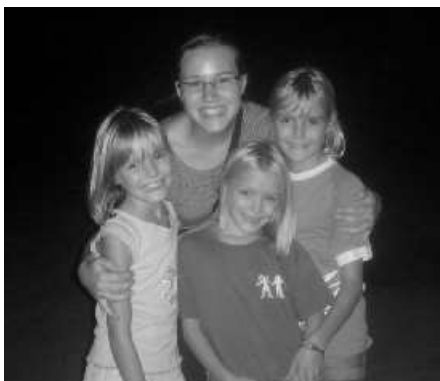

Centrum Recife

movcov. To bol pre mňa jeden z najsilnejších zážitkov. A večer som bola na pláži s mladými ľuďmi z toho zboru, hrali sme hry a počúvali krátke slovo od jedného z nich. Bola to naozaj krásna nedeľa...

► ... ako aj celý môj pobyt v Brazílii. Som Pánu Bohu veľmi vdáčná, za každý jeden deň, ktorý som tam mohla prežiť. Za všetko, čo mi On ukázal a čomu ma chcel naučiť. Po prvýkrát v mojom živote som v srdci zakúsila, ako ma veľmi miluje a aký je nádherný život s ním.

Danka Javorníková ☑

Rekonštrukcia chaty v Harmónii v roku 2010

Aktuálne informácie o dianí na chate
nájdete na internete: www.berea.sk/chata

01 nový pohľad po výrube stromov

02 „sklenú vatú“ už nebude treba

03 po ťažkej práci

Práce na chate sa rozbiehali pomaly. Najatí robotníci pracujú len toľko, koľko vládzeme zaplatiť. Bratia a sestry pracujú len toľko, koľko síl a času im zostane popri iných povinnostiach či záujmoch. Najväčší pokrok sme dosahovali vďaka pomoci brigádnikov zvonka. Našou hlavnou úlohou na jar bolo nachystať im slušné bývanie v podkrovi. To sa aj podarilo - dnes sú tam skladacie postele, podlahové kúrenie a v sprchách tečie teplá voda.

Štyri týždne v júli tu pracovala skupina 26 mládežníkov z Quebecu. Organizácia Jusqu'aux Extrémités de la Terre (Do posledných končín zeme) sa venuje mládeži a povzbudzuje zbory k misii. Každý rok navštívia nejakú krajinu, kde je ešte menej kresťanov, ako u nich, a prakticky slúžia. U nás vykonali mnoho práce a zanechali výborný dojem svojou organizovanosťou, disciplínou, ochotou i priateľstvom. Nezabudnuteľný je tiež ich apetít na dobrú zmrzlinu :)

04 výdatná brigádnická výpomoc mládežníkov z Kanady

05 likvidácia sutiny

06 výkop pre novú kanalizáciu

07 tradičná brigáda mládeže

08 pomoc z Ameriky

Ani domáci mládežníci sa nedajú zahabiť. V auguste mali už tradičný pobyt spojený s prácou. K tomu ich motivovalo i štúdium biblickej knihy budovateľa Nehemiáša. A vzťah k chate mladí ukázali aj na víkendovom stretnutí začiatkom októbra, keď ich tu bolo okolo 80. Témou bolo, ako si čo najlepšie „užiť“ život užitočnou službou podľa zverených talentov. Montážou sadrokartónu nám pomohla nevelká skupina Američanov. Poslednou novinkou je jama pred chatou...

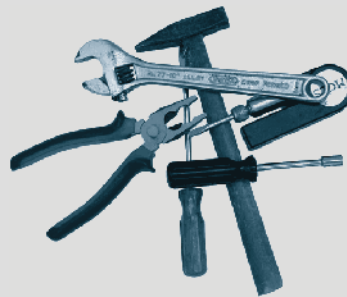

09 v jame pred chatou bude kotolňa

Náš Otec pracuje ... a my?

10. misijná konferencia

Modra-Harmónia, 5. - 7. november 2010

PROGRAM 10. MISIJNEJ KONFERENCIE

Piatok	prednášajúci	obsah
15:00 - 17:30		registrácia
17:30 - 19:00		večera
19:00 - 19:30	Lubomír Vyhnánek	privítanie, chvály, modlitby
19:30 - 20:30	Peter Kozár	svetová a domáca misia
20:30 - 21:00	Svetlana Maláčová, Martin Jančo	Nepál - informácie a modlitby

Sobota	prednášajúci	obsah
07:30 - 08:30		raňajky
09:00 - 10:00	Jozef Abrman	Náš Otec pracuje... a čo my?
10:00 - 10:30		občerstvenie
10:30 - 11:45	Ken Barrett (E)	Misia v Španielsku
11:45 - 12:00		oznamy
12:00 - 15:00		obed, voľný čas
15:00 - 16:00		semináre I.
	Hans-Georg Hoprich (A) Margret Hoprich (A) Ken Barrett (E) Tomáš Bachmayer	Ghana Radosť a jej škodcovia Evanjelizácia na verejnosti Misia cez šport
16:00 - 16:30		občerstvenie
16:30 - 17:30		semináre II.
17:45 - 19:15		večera
19:15 - 20:30	Hans-Georg Hoprich (A)	Afganistan
20:30 - 21:30		evanjelizácia, informácie zo zborov

Nedeľa	prednášajúci	obsah
07:30 - 08:30		raňajky
09:00 - 10:30		zhromaždenie - Pamiatka Pánova
10:30 - 11:00		občerstvenie
11:00 - 12:15	Ken Barrett (E)	Pokrytie územia alebo zapúšťanie koreňov
12:15 - 12:30	Lubomír Vyhnánek	záver, modlitby
12:30 - 14:00		obed

PERSPEKTÍVA

INFORMÁTOR PRE MISIU A VZDELÁVANIE

vydáva
Kresťanské centrum BEREĀ
Alstrova 38, 831 06 Bratislava
berea@berea.sk
zodp. redaktor: Ing. Peter Kozár

SKUTKY 17.11

<http://www.berea.sk>

Pre pamätníkov

To, že sa tento rok stretávame už na 10. misijnej konferencii, je svedectvom o Božej milosti. Prvýkrát sme sa stretli v Modre-Harmónii v novembri 2001 a odvtedy sa stretnutia opakovali na tom istom mieste a v podobnom termíne. Tu je prehľad hlavných tém a hostí, ktorí nám poslúžili.

1 Misijná zodpovednosť cirkvi
Horst Engelmann, Andreas Freudenberg (D)
Misijné centrum Wiedenest (história a poslanie), skúsenosti z vnútornej i zahraničnej misie

2 Misijná agentúra Echoes of Service
Ian Burness (EUK), Vladimír Majerský (SRB), Jaromír Andryšek (ČR). Misia v UK a Južoslávii, Wikliffova spoločnosť prekladateľov Biblie

3 Misijná aktivizácia zborov
Christian Götemann (D), hostia z Filadelfia Zending (NL), Čiernej Hory a ČR

4 Úloha vodcov pri evanjelizácii
Pasquale Di Nunzio (I), Gerd Goldmann (D), Martin K. (Blízky východ) a i. Kresťanský zbor s misijnou víziou, Misia v arabskom svete

5 Nemenné poslanstvo v premenlivom svete
George Sturm (AL), Neil Summerton (UK) a i. Pionierska práca v Albánsku

6 Zasiahnúť svet Božím Slovom
Ieremia Rusu (RO), Meinolf Mellwig (ČR), Jan Veldhuizen (NL). Evanjelizácia v meste, Podmienky zdravého rastu zboru

7 Vy ste soľ zeme a svetlo sveta
Paul Graham, Tony Green (UK), Jan Veldhuizen (NL), Milan Szturc, Jakub Pszczolka (ČR)
Preklad Biblie do nového jazyka, Misia z pohľadu misionárskeho dieťaťa

8 Sme Kristovou dobrou vôňou
Gerd Goldmann (D), Miruška Čmelíková (MNE)
Čo dnes potrebujú zbory? Detská misia v Čiernej Hore, Medziludské vzťahy v zdravom zbere

9 Pripravenosť niesť evanjelium pokoja
Siegfried Beecken (D), Ľuboš Lacho (SK)
Misia v Nepále, Brazílii, Turecku, Pakistane, Afganistane a Zambii, Krízy v manželstve a ako ich riešiť

Náklady na misijnú konferenciu budú pokryté dobrovoľnou zbierkou. Presné výdavky na ňu budeme vedieť až po skončení, ale pre základnú orientáciu poslúži približný odhad: strava jedného účastníka za deň stojí 10 €, ubytovanie za jednu noc v SZU 11 €. Okrem toho však potrebujeme uhradiť napríklad prenájom sály a cestovné pozvaných slúžiacich bratov - to predstavuje asi 15 € na jedného účastníka konferencie. Tieto čísla uvádzame len pre vašu informáciu; srdečne vítaný je každý, bez ohľadu na to, či a koľko môže prispieť. ☒

Majiteľ účtu: KRESŤANSKÉ CENTRUM BEREĀ číslo účtu: 2629010205 / 1100
Banka: TATRA BANKA a. s. IBAN: SK551100000002629010205
Hodžovo nám. 3, 811 03 Bratislava, Slovakia (pre dary zo zahraničia)